

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069114672/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

faldt mig aldrig ind, at det kunde give Anledning til saadanne Ubehageligheder, eller at det var noget Ondt i at bære disse Farver.

Madame Valler klappede hendes Kind og sagde venligt: Nei kjære Barn! Der er intet Ondt i Noget af hvad du siger eller tænker, men hvad disse saameget omtalte Farver angaaer, saa ønskede jeg dog, at du ikke vilde bære dem i Selskab eller andensteds end her hjemme. Imorgen kunne vi sagtens ikke uden Ubehageligheder undgaae at bære Noget deraf. Jeg skal vel forstaae at anbringe Lidt af disse Baand, uden at det skal falde i Øinene. Denne Rulle Baand tager jeg. Al Resten er dit; men brug det, som jeg har sagt.

Maa jeg have alt Dette? udbrod Claudine: Dette deilige Belte! dette Tørklæde, disse Baand! Altsammen? O Tak, bedste Tante! Du er saa god! Ak, jeg er saa lykkelig i dit Huus! Alle de deilige Fornøielser, som jeg alle mine Dage forgjæves har sukket efter: Baller, Comedier og saa meget Andet, det har jeg rigelig nydt hos dig, og endda opveier al den Herlighed endnu ikke de behagelige Selskaber herhjemme. Jeg græder mine Øine ud, naar jeg skal herfra, naar min Tante Malfred kommer hjem fra sin Reise til Efteraaret, og jeg skal til hende igjen. Hun er saa streng og urimelig.

– Men kjære Claudine! du maa erindre hvad du dog skylder hende. Som et fader- og moderløst Barn kom du i hendes Huus. Hun har ladet dig oplære til en ualmindelig Fuldkommenhed. Kun faa Piger kunne rose sig af en saadan Opdragelse.

– Men om du vidste, hvor lidt Glæde jeg dog har havt hos hende, hvor ofte hun har ladet mig høre, hvor Meget hun kostede paa min Lærdom, at jeg var en fattig, ubetydelig Pige, at jeg Intet maatte vente efter hendes Død, thi hun eiede Intet. Som om jeg tænkte paa Sligt! Og saa dertil den døde Eensomhed i Huset! Der sidde vi sammen de lange Vinteraftener uden at mæle, jeg med mit Arbeide eller en Bog, hun med at lægge Kort op, eller med at falde isøvn over Aviserne. Saa sidder hun med sin Moppe i Skjødets, den snorker ganske vederstyggeligt, saa giver jeg den mangengang et lille Slag over dens dumme Snude, saa skriger det forkjælede Bæst, saa vaagner Tante og skjælder mig ud. Jo det er rigtignok gode Aftener.

– Men du kunde jo ogsaa lade være at slaae Hunden.

– Ak nei! Det er min eneste Fornøielse. Men der er desuden tusinde andre Ting. Hver Time paa Dagen faaer jeg Skjænd for min Let-